

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Náš Dom
G. Zver Joško, knjižničar Črenšovci

Prekmurske evang. šinjorije reditelj
Urednik: FLISAR JANOŠ, Murska Sobota.
Kopiji se morajo v Puconce pošilati.
Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejpiačilo
gorivzeme vsaki evang. dühovnik i vučitel.

Darüvanje.

„Vsakomi, komi je dosta dáno, dosta se bode od njega prosilo; i komi je dosta poročeno, več bodo od njega prosili.“ Luk. 12, 48.

Pavel apoštol se vu Apoštolskoga djánja knji 20. táli 35. veršusi na Jezusa ete reči zézáva govoréči: *bole je blážno dati, žiki vzéti*; šteri réči blážno pravico li oni občütijo i znájo nájbole, kí tak činijo. Bože činénje je na etom svéti nika drúgo né, kak nestamno darüvanje. Ár je vse njegovo. Odkud je tvoja vrédnost? Neshája ona od tvoji ròk dela, ali pa od roditelov óročine, nego od Bogá, kí je jo na tébe zavüpaó, ná žnjöv šafarüješ i ednók de od tvojeja šafarstva račun jemao. Jób očáka példa i našega žitka nezračúnane zgodbe nam kážejo, ka po pravici na svéti na nikoj nemremo povedati: *tó je moje!* Bóg nam gdakoli vse vkrá zná vzéti i tüdi lahko vzeme to svoje.

Za vrédnost zahválni mámo bidti, ár se ona med zemelska dobra račúna, nücajmo jo záto na Božo diko i nesmémo je više mere ceniti. Ár tak náidemo obhoditi, kak vu Jezusa evangellomi on bogátec, kí je po smrti na velko manro prišao, ár je vu žitki bláženstvo li vu zemelski dobrót vživanji iskao. Tvoja zemelska vrédnost je tak né drúgo, kak šafarstvo i *tó nájbole z tém posvedočiš, či se paščiš z toga, ka ládaš, Bógi na diko i bližnji tvoji dobróto obračati.* Ni eden krstšenik nemre praviti, ka on Bogá líbi, či pomóč potrebüvajóčega svojega bližnjega z-prázni rokami nihá odhájati od svoje hiže, ár se Bogá líbézen i bližnjega líbézen nerazdeljeno vküpdzita. Darüvanje je ona

blážena prilika, štero Bóg záto ponüja tebi, da svedostvo denéš od toga, ka stvoritela, cérkev i vero tvojo líbiš, ár či očo líbiš, teda líbiš tüdi one, kí so po njem tvoji bratje i sestre. Onomi bogátomi mladénci je Jezus tüdi pravo, gda se je ponüdo, ka bi ga rad nasledüvao, naj prvle razdeli cêlo svojo vrédnost med siromákmi. Z-toga záto neshája *tó*, naj vsáki krstšenik razdeli i vse tá dá, nego *tó*, ka Bóg želé od svoji naslednikov bližnjega líbézen i njé tákše skázanje, štero z-dobroga srdcá darüvanja shája. Ár, kí li záto dá, ná se réši i doj z-sébe stepé prošnika, ali pa tak darüje álmoštvo, kak farizeuš z-skazlivosti, ná se daroviten vídi i od lüdi hváli, tákšemi z-Pavel apoštola rečámi lahko odgovórimo: „*či cêlo moje vrédnost tá darüjem, líbéznosti pa nega vu meni, nika mi nevald.*“

Ka naj darüjemo?

Vse z-kém ládamo i vu kom je zménkanje. V-prvoj vrsti líbézen, ár tá more ládati vu nami, *tó potrebüje svét.* Vu pënez darüvanji je tüdi né glavno cêna, nego darüvanja gotovnost i líbézen. Siróta vdovica je z-dvema filléroma vékšo darovitnost vrgla vu ladico, kak ti bogátcu vu svoji z-mrzloga srdcá aldüvani jezerkaj.

Darüj i z-vrëmena. Nezakockaj zaman ono vrëmen, štero bi ti vu cêrkví i vu cêrkevni dugovánjaj trbelo trošiti. Či málo zemelsko vrédnost máš, ali či bi nika nebi meo, teda tüdi lahko darüješ: ponizno molítev. Vëm vu prvoj vrsti Bóg dá vse. On je dao tebi *tó*, ka ti darüješ i tak on tüdi po tebi darüje. Nájfontošnëše je tak, či darüvati namënimo, naj prosimo. Vu molitvi se na Bogá vu biblii spisana obečanja zezávajóči, prosimo od njega ona nájevékša du-

govánja, štere Jezuš prosi vu svoji molitvaj. Naj nebodejo sebična dobra želénja naši molitev prošnje, ár či bi se nam tá spunila, tó bi mogóče dostakrát bližnjim na kvár bilô, nego tak, kak vu tůváristvi, vu familiji, vu gmajni, vu ná rodi živémo, prosmo on veliki blagoslov, štéri de vsém nam blagoslov i dobrôta. Bôg, ki kak je né milůvao Gospon Kristuša, svojega jedínoga, zagvůšno nede milůvao vsa ona dati, štéra nam ta naša nájvékša dobra, důševne vdobičke pomagajo zadobiti.

Pri Amerikanski proteštántski správiščaj i tůdi pri dosta európski krstšanski gmajnaj je v-návado vzéto tak imenůvano : šafarůvanje (šafarstvo). Vernici z-svoji dohodkov deséti tál samovolno, z-zahválnosti, ka vse od Bogá májo, na církevne i lůbezne misionske cile darůjejo. I rávno nesmimo vervati, ka bi tē lůdjé za toga volo nanikoj prišli. Vnôgi tak z rečjův, kak vu písmaj svedočijo, ka od onoga hipa maó, kak so šafarje grátali, so se njim dohodki né poménšali, nego bole po níkšoj nevidôčoj, skrovnoj skrbnosti, nečákano — vu velikoj meri povnôžali.

Bogástva dosta nevarni skůšávanj je mogóče po vrélo darůvanji obládati i oni, ki vu zménkanji bodôči, podpora dobijo, né samo materiálna dobra dobijo, nego vu zahválnosti občůlénji se z-bratinskim nágibom k-svojim dobročinitelom zdrůžijo, vu veri i vu molitvenom živelnji vu ti božični jemléjo gori. F. J.

Vô vtrgnjeni listi z-ednoga důhovnoga pastéra dnévnoga zvézka.

Dober je Bôg.

„Vu ednoj lěpoj, prijětnoj krajini sem hodo dnes“, piše on důhovnik vu svojem zvézki. Sprotolěšnja toča je pobila határ. Jesénska i sprotolěšnja sejátev se je brez trôštna vidila, gorice mladike spolámene. Velika britkost i staranje je ládalo med siromaškim, delavnim lůdstvom. Sůkešina de pri krůhi i krmi. Tó staranje se je čůlo na vse kraje.

Dnes sem čůdno naznanenje čůo. Po velikoj toči je znôva vópognála, pšenica, žito, ječmen, kukorica ; gorice so tůdi obzelénile i znôva pognáne venjčke so bogat pów kázale. Obilna žétva i brátva bode. Osramoteni so ti starajôči. Z globokov ômurnostjov právi eden kmet, z-kim sem si zgovárjao : *Bogme je dober Bôg!*

Na pamet mi je prišla indašnja reč : „Dokeč zemla stála bode, sejátev i žétva nigdár ne hénjata.“ (Možeš VIII. 8 v. 22)

Dosta je molo.

Z-ednim inžaler gmajnarom sem se naišao. Sam rad sem iskao tó priliko, ár sem čůo, ka je mladoženec póstao. Záročnica je pred menom nepoznana, ár je z-dalěšnjega kraja. Nateliko smo že zamreženi z dosta dvohištvm, ka sem si i tů na tákše mislo, ár v-onom kráji, v-šterom ona živé, nega evangeličanske gmajne.

Stároga rektora či.

Pripověst. — Flisár Jánoš.

(Nadaljávanje.)

Kočiš v trap tira, nočešnji, vlažen, meglěni spár njima na gvant séde i rosnati gráta, ober njí visika néba, pod njimi mučéča zemla, vse okóli tihota, tak da je i ti pobegnjeni srdc klepanje ešče skoron čůto.

... Ali ni ka je? Ka za lárme zide od Gančana kraja. Lůdi gibanje se vidi, konjév kôpit glás se čůje ózdaleč. Bôg drági, što so tó? Nazáj se obrnite foringáš, dobri priátelje nepridejo tam z dolnjega kraja, či med njě zavdármo : totá mo. Li nazá, kak náhitrě. Z friškim trappom se vnožina konjenikov približáva z daleka proti váraši. Ti pobegnjeni med smrtnov bojznostjov nazá pridejo v-svoje mesto. Za njimi pridôči šereg stáne pri váraši i te Žóter

Vince spozna Bobola Jánoša glás, kak kommuňte i razbojniké vréd jemlé ; Edna trupa na spódnji kraj bodôčoj cesti, edna kre zhoda kraja, edno kre polnôči i edna kre záhoda, z štiraj krajův vdarmo na té bojdikaj spajôči váraš, gde náprvie vô moremo osloboditi z-temnice stároga Bobola Gergora.

Žóterovim je zadosta bilô, ka so čůli. Hitro so šli i gori so zbůdili rektora famillo i sósede i kak se nahitroma pripravljajo k-bráněnji, ednók se zglási vu tórmí zvon, z-strahotnim glásom zové prestrahšene, z-sna zdranfane stančare. Pórgarje postrahšeno zoskáčejo vô z-postele, štéri ka more popádne i beží proti církví. Zdá se čůje rôparov gnůsen krič, z-štiraj krajov vderéjo nad váraš i ka náj leží opůščávajo, več híž gori zvuzgéjo v-ednom i drůgom kráji, da njim světijo. Plamén jáko požera kmico, presvétí tórem tůdi, gde níkák nestanoma v-križ zvoní... Što

Po návadnom, pristojnom pozdrávanji i dobroželénji sem nebatrívno pítáa, ár sem jáko náležén bio :

— Kakše vere ti je záročnica ?

— Evangeličankinja je. Drúge bi si jas níti nebi vzéo, — právi on ómurno.

— Veliki Boži blagoslov, ka se je v-onom kráji naišla k-tebi valón evangeličanska devojka.

— Dosta sem molo jas za tó, — čújem z-velkov radostjov dúhá vadlúvanje.

Srdcá toplóča mi je napunila dúšo, kaj etakše vernike túdi mámo.

Premišlávao sem sí, kak lépe familie bi méla naša evangeličanska mati cérkev, či bi naši mladénci, sinóvje i čerí v-eto dób, moléč iskali sebi žítka túváriše.

Obládala je sila.

„Mam edno prijétno fillo“, — piše nadale on dúhovni pastér vu svojem zvezki. Dobroga srdcá, vrlí, delavni lúdjé so, paščlívó prigledávajo Bože slúžbe i verska vkúpprihájanja. Zdá že vse znam.

Edna sirotna deklina je slúžila pri bajce direktorovi, kí so jo jáko lúbili, ár je vrla, paščlívá, delavna, poštenoga znášanja, globokoga verskoga občúténja, evangeličanskoga vadlúvánja, ponizna samica bíla, štera se je vsigdár vóspro-sila k-Božoj slúžbi. Ednomi vrlomi mládomi bajcari se je jáko dopádnola tá dobroga znášanja,

pobožna, kěpešna devojka, tak da sta se med seбом zaróčila. Mladénc je katholičanske vere bio, ali rad je hodo k evangeličanskóy Božoj slúžbi. Med seбом sta si tak pogúčala i zvolila, ka mladoženec na naše vere dobro reverzáliš dá, ešče i sam prék stópi v-našo mater cérkev. Zgodilo se je pa nika, na štero sta nê račúnala.

Ednók samo pred sébe dá pozvati slépe vrélosti vere direktor mladénca i prvle, kak bi kaj mogao odgovoriti, njemi trdno erčé :

— Kak čújem, vi ste mladoženec, ali devojka je evangeličankinja. Opominam váj, da se vidva jedíno vu katholičanskóy cérkvi samo sméta zdati ! — Tó čakam od váj ! — Lehko idete ! !

Mladénc je popárjeni i žalosten šó z dí-rektora pisárnice.

Céli dén je tē rečí premetávao vu srdci. Či de se z-direktora volov protivio, ga za niš-terni dén zagvúšno odpústí, ár je odpúšćanje delavcev na dnévnóm rédi bílô. — Brez dela bode, ka si začne ? Od hiže do hiže koldúva-jóči vandrar postáne, kakši vu krajíni povóli jeste. Z težko obóžanými misli je šó večér k-záročnici, štera ga je z-kuznatními očmi sprijéla i precí njemi je túdi povédala svojega srdcá britkostí zrok :

Gospá jo je pred poldnévom, gda sta samé bílê vu híži spítávala, gda i gde ta se zdávala ?

má tó bidti ? [Preklinjanje, lárma, cvíl se vse vkúp zméša, jaj je do nébe čúti. Vu cérkev skri-to lúdstvo popéva, tak pretúžno zuní pod své-tím feobom „Vu tebi smo se vúpali od začétka mao“ — rávno tak da bi sprévod bio. Vém je tak pokopálíšče, eden váraš pokápajo. Stanča-rov te krepši tál pod cérkvi gráhke obrambov stáne zóči ; strahšno kavúlijo napádajóči raz-bojníci, šteri terejo, opústšávajo, líki vihér. Vá-gó Andráš se tam bojúje z-ništerni varaškými hajdúkmi, ali ka so tē k-toj divjoj vnožine črédi ?

Zvon se vedno glási, tak da bi sódni dén bio, pri posvétí na visíko ségajóčem plámni ti vu zagrajenóm mesti bodóči spoznajo Anniko vu tórmí, štera líki edna príkazen vu visíkostí ober opústšávánja se vó-vónagne na tóрма oblok, tak da bi z-očámi níkákoga iskala i pá z-céla močjóv znóva vkrižvláči zvoné : „Pred ekléžiov se pokúsi.“

Žótér batrivajóč hodi semtá po pláci, rav-na, pela bránenje z-stárim rektoróm, šteri je vsig-dár med tími přédnjými i vu velkój žalostí bo-dóči, z krvávými glavámi nazaj pobije na gráhko vdérjajóče kommunište. Včasí, včasí se obá mó-ža gori zgiédneta, tak da bi si mislila, ka Ann-ka že več nepride odnut dolí na zemlô, ár je bliže k-nébi. Lénárd je že dvakrát v-cil vzéo Bobola Jančia, ali obē pót je sfálo, nē ga je zavado, tak da bi kákši drúgi šorš bio njemi osojeni.

Edna trupa kommuništov je v-temnicaj ziskávala i koga so iskali, stároga Bobola Ger-gora so na dvér strúgi obéšenoga naišli. Te stári húdobnják se je sam vóskončao. Tó delo je ešče bole drastilo te napádajóče. Líki sláp so vdrli nad vráta, gde je rektor z-tími nájbatrív-něšými stao, gotov na smrt. Med púkš pókánjem, sekér tréskánjem se vráta notrí poderéjo, dívjáki

— Prišestni mēsec se namēniva zdávati i pôleg obá privoljenja náj evangeličanski dūhovnik bodo zdávali i deca evang. vere bodejo.

Té drūgoga hīpa gospé tak krotek obráz je žerjavi grátao i z-iskrécimi očmi je čemerno právla :

— Na znánje ti dam, ka z-moje hiže je dino v-katholičansko cérkev smēta idti k-zdávaji. Či nede tak, posledice ta vidila !

Potom je tá do tēga mao dobrotivna gospá za sehom k-coj lóščila dveri i tam me je povrgla.

Z potrtim srdcom je poslūhšao mladoženec devojke skúz pune reči. Povedao je i on, ka se je žnjim pred poldnévom vu direktora písárnici godilo. Tó je pá devojko túžno doségnolo. Ze vsega se je vidilo naprē pripravleno prisiljavanje. Dugo sta se siromáka záročnika trápila. — Bojūvala se je vere vrēlost z-krūha pitanjem ; pôleg dūšne vēsti pogovorēnja z-sile zmožnostjōv. Prék več dni je tekao vu njidva dūšaj teški boj. K-koncovi eden večér notri ide devojka k-vu svekloj hiži čtejōčima tūvárišoma z-žalostnim poglédom i erčē :

Milostivna gospá, z-mladožēncem va se v-katholiško cérkev šla zdávat ! . . .

Prav máš, moja čí ! Zdá ti žepo kážem, ka vama za zdávajnja dár namēnim dati.

— Jas pa tó pridinem k-moje tūvárišice rečam — erčē prijaznivo direktor, ka vama prišestni tjeden nakážem stanovánje v-nōvom hrámi i kak nájblīže povīšam Miklōša dnévno pláčo.

Zdávajnje sem nē jas (ev. dūhovnik) odpravo. Gostūvanje je bogato bilō, mōringa lēpa, stanovánje vōzmálo i mládi pár povīšano pláčo dobi.

Mláda snēha je i zdá vsigdár nazōči pri Boži slūžbaj; pri biblinski vōraj. Tak da bi mi nebi vūpala v-oči glédati. Vu očáj njē večkrát v-pamet vmemem skuzé. Nazōči je tūdi večkrát njēni tūváriš, vrēlo i pobožno poslūhša Bože rēči glášenje.

Njidva sta bilá prviva, ki sta si Lutherov i biblinski kalendari kúpila. Odávajōčemi prezbiteri sta pravila, ka jáko radiva čtēta dnévna premišlávajnja.

Prōti sili sem nemočen bio. Evangličanska svēta mati cérkev je zgūbiček vadlūvala.

Jeli znájo naši vernici i prezbiterte, z kakšimi vidōčimi i nevidōčimi protivnikmi se more eden dūhovnik bojūvati i jeli ga podpērajo ? Jeli so prinjem pri svēte materē cérkvi bodōčem boji ? !

Kakši evangeličánc sem ?

Hári Lipót ev. dūhovnik.

Držimo eden máli pregléd v našoj evangeličánskoj cérkvi. Različnoga dūševnoga obráza bodōče evangeličánske lūdi nájdemo v naši vrstaj. Poglednimo je bliže, kakši so tej lūdjē :
Nemáren evangeličánc. Té vrste lūdi ešče dnesdén dosta nájdemo v našoj cérkvi.

oblejējo cérkvi plac, klačivši vse, do koj prídejo.

Čítt ! . . . tak da bi se z-tōrma krič čūo. — Číti je Annike na pomōč zvánja glás. Kak razdrastšeni oroslán práska Žótér Vince gori po stubaj, oči se njemi iskrijo vu kmici, tam odzgora náide Bobola Jančia, kak deklino vlečē doj z-sehom. Strahšen čemér, liki žerjavi blísk ga bodne pri srdci, vu žilaj njemi zavrē krv, popádne toga odávca i kak edno máčko vōpōči na oblok tōrma, odspodi túžna zemla spijē gori njegovo prekléto, hūdo krv.

Zdá si pa na tō mislita, kak ta mogla z-nevarnosti pobegnōti ? Kak ná nesé, gdetá ná pela Anniko ? Oh milostiven Bog nebeski, pošli na pomōč, daj nam tanáč ! Tanáč je prišao hitro. Kak je plamén vdiljek bēžao po cérkvi pokrivi i lovio se je tōrma rušta. Vō idti od etec je gvūšna smrt, ali esi pod gorēči pokrivi nede šō

nišče. Stisnola sta se na srēdi v-tōrmi, trepetajōč od nevarnosti, vūpajōča se vu Božoj skrbnosti. V-cérkvi je pesem hēnjala, ženske, deca, lūdjē so med cviljenjem razbēžali i nē samo ednoga srdcē je presmeknola kommunistov spica.

Práščajōč se je sūno vkūp cérkvi rušt, ali te mládi pár je živ ostano vu gorēčoj péči. Z-gorēče cérkvi so razbojnici tūdi bēžali, opūščāvajōč so robili hodēči po váraši, li v-zōrje so z-porobom oklajeni niháli tá na práh i pepél požgáni vároš.

Rektora žena i Bobola Bárica (Bírike) sta vu peovnici prenočivale eto grozno nōč med trpetanjem i Bogámolēnjem. Nagojdno, gda sta zavidile to nesmerno opūstšavanje, njima je nē prišla na vūsta rēč, edna na to ovo se pokrívša britko jōkale. Ali gda je Lénárda zaglédnola ta deklina, se njē je radost zasvētila vu srdci. Žótér i Anika sta tūdi naprē prišla, i po prenoše-

Okòli nji se vse rüši, svét se pográža. V opuš-čavanja kmični vodáj je naša cèrkev tisti veren brodár, ki düše mentüje i rešüje i prek na drügi breg je správla k Bógi. Jeli je në žalostno, da ešče dónok jestejo tákši, ki spijo. Jestejo lüdjé, ki se nemorejo strèzniti i zpametüvati v vezdášnji strašni razmeraj, svojo düšo püstijo naveke opüstiti, lübézen materé cèrkve pa zavržejo. Nemárni lüdjé, në so náčiši i mislim, da so ešče dosta nevarnéši, kak pa tisti, ki z odkritov nevernostjov stánejo próti svojoj cèrkvi.

Skazlivi evangeličánc. Ponizno hodi v cèrkev, na obrázi küäčno pobožnost nosí, njegov pogléd je odzvüna milostiven. Bože, Kristušovo imé vsigdár na vüstaj má, ali njegovo srcé je pa prázno i hüdo. Njegovo vsákdenšnje oponášanje je puno milošče, ali njegova düša je pa v nadütosti obkamenola pečina. Hálo čáka, pa je zametávanja vrèden. Tò je nevaren i gvüšen porod farizeušov.

Gmajnski gjülèšov evangeličánc. Tò so tisti lüdjé, ki večkrát vidijo dvoráno gmajnski gjülèšov, kak pa odznòtra svojo cèrkev. Bole se zanimajo za proračun, liki pa za cèrkveni düševni program. Pri odebéranji gmajnski čestnikov i voditelov so nájbóle glásni, njihova more biti tá prva i zádnja rěč, ali té gmajnske odebráne čestnike i voditele pa dónok neščejo podpérati, z dühovnov službov toga odebránoga dühovnika neščejo živéti. Dobro pozna vse cèrkvene zákone, v düševnoj sküpnosti

svoje gmajne pa nešče živéti. Mogóče da je ešče prezbiter, kurátor i dónok je nehasnovito dète evangeličánske cèrkve.

Gizdávi evangeličánc. On se dobro spomina na odičeno preminóčnost naše cèrkvi, ali za bodóčnost té cèrkvi se pa malo, ali nikaj ne briga. Gizdávi je na svoje odičene očáke, ali nëvrèden njihov porod je pa. Po prsaj se miáti, gda se od gálarobov guči, fali pa z njega močen düh gálarobov. Či se bantüje naša vera, naša cèrkev, se on tüdi bojüje z neprijátelom, ne popüsti i obráni pravice naše cèrkvi. Ali vse tò je samo zvünèšnja fárba, oslánek osnávljanja i návade, njegova düša je dostakrát cèlo pogan-ska, on je občüten proteštánuš, ali në je pa dober evangeličánc.

Vervajóči evangeličánc. Nikaj ne nakažüje, tem veš pa dela i čini. Ne kriči, ne lárma, ali v službi pa naprèhodi. Rèdno hodi v božo hižo, tüdi domá rad popèva cèrkvene pesmi čé svéto písmo i Bogá moli. Má moléče, z Bógom združeno i z Kristušove milošče oživá-vajóče düševno živlénje. Njegovo živlénje je blagoslov za držino i za bližnje njegove. Njegovo živlénje je sejátev, iz štere bò vöpognála i cvela naše cèrkvi lepša bodóčnost. Ka na vüstaj má, rávno tisto má v srci, ka v srci, tisto v živlénji.

Lehko bi ešče nadaljeváli, aii naj bode za-dosta tej pèt vrst, tak mislim, drági moj brat i sestra, da v tej vrstaj tüdi ti samoga sebé gori-nájdeš ?!

noj strahoti: mati, sin, či so se liki eden plačen vènc vu žalosti vküpprijáli.

Samo je on falio, te stári rektor. Kak so te mrtve pobérali okòli cèrkvi, tam so ga med njimi naišli. Rávno je pòleg Bobola Jančiva ležao, njegovo plemenito srdcé je golombiš pre-hodo, tam pri cèrkvi je ztočo krv svojo.

Pokopali so ga z-ovimi v-eden veliki grob i po vrèmeni pozábili, ki je svoj žitek gori al-düvao za vároš, za ekležio na áldov z 63 mi vrèlimi možmi. Kronika nede gučala odnji, spò-menek njihov je že zanèmo.

Žóler z-Anikov, Lénárd z Bärícov bár vu siromaštvi, med zadovolnostjov vu lépom miri, bláženo živéjo i stára debela rektorca se veseli i čička z-obèstráni svoje, gedra zdrave i črstve vnúke i vči je vsáki večér lepò Bogá moliti. Stároga grèšnoga Bobola Gergor senátora hiže rüš se vsáki ogible, samo se ponočáj znjega

čúka strahotno huhúkanje čüje. Te stári Rndaš Miška bakter z-prisegov potrdjáva, ka se Bobola Gergor i Janči z-húdimi svojimi cimborami náigda tam skažüje i ta 99 lét stara Manka, štero so odn'gda mao za čalarico držali ne taji, ka tam mladá vsigdár diridárvanje držijo pri-kazni. Perse zvön njé je je ešče nišče në vido, ár nevüpa tamtá v-noči idti. (Konec.)

„Bojüj te dober boj vere, zgrabi žitek ve-kivečni, na šteroga si pozváni, i vadlívao si to dobro vadlívánje pred vnógimi svedokmi.“

(I Tim. 6, 12.)

„Znam jas, vkom verjem, komi živém !
I tò vero ščém varvati ;
Za njé volo ráj vse prenesém,
Kak bi jo šteo odati.
Vadlívánje, večni kinč moj !
Ti mi i v smrti drágo boj.“ (Pesem 7, 8. v.)

Krívda i pokôra.

Roman, pisala: Kovatš Frida.

Poslovenčo: SILVANUS.

IX.

Vu oštariji „Pri Pošti“ je čvrsto živlénje bilô. Že od več lét mao je tá šega bila, ka so se ti veški bogatěši lŭdjé po nedélaj popôldnévi vu „Pošti“ vkŭpnajšli, gde je to društvo navádno do kėsne nôči vkŭp ostalo na čemére tím vertinjam, ki so zaman čakale svoje možé na večérjo. Ništerna energična i razdraščena žena je poskŭ sila svojega možá z oštarije domôdobiti, ali vedno z istim náshajom. Ali je mogla pri svojem navádno že dobre vôle bodôčim možom sedeti i čakati na prišestna, ali pa z neodprávnim délom sáma domô idti.

Posébnô dnes so edno šŭrko témo meli štera je na vsakšo formo razprávljena mogla bidti. Stári farar so obetežali i stálnov posteli ležali i dnes je Wágner Matyeš predgo vu cerkvi. Te vesnički Majči, te kučara sin, ki se že osem lét vči vu váraši, je dnes predgo vu cerkvi i ešče kak je predgo. Cakrl je tak vdaro z pestnicov po stôli, ka so kupice vse plésale.

„Pri mojoj dŭši, lŭdjé! naš farar so v célom svojem žitki dober predgar bili, ali kak Matješ — vsakše poštenjé!“ Da naj rêč njegova vékšo težino má, je na edno dŭško vôspio te pun kriglin pive i ti drŭgi so ga nasledŭvali.

„Znáte lŭdjé ka? Moje mišlénje je“, erčé Hoferov Tónl, či ednôk našega farara več nede, nišče drŭgi ne pride na njegovo mesto, kak Wágnerov Matyeš.

„Ja, ja“, erčé te stári Weingartner z svojim komediáškim obrázom, „tô je vse mogôče. Ženske so se dnes vse v njega znorele, mláde i stáre. Pa tŭdi sakramensko je lépi i edna dobra partija za dekle na ženitev. Na ja, pa mi mámo tákše lépe deklina vu vési.“

Oči so se njemi odzaja vu hišo obrnole, gde je edna ténka barnásta deklina stála na kelnaráj naslonjena, Hedvika. Z njénoga voskoga obráza so svekle oči glédale vu svét, štere so na viðlice dalé spominjati. Hedvika je kak ta nájlépša i nájvrléša deklina bila poznána vu céloj okolini. Mati njé je že prék edno leto teško betežna ležála vu posteli. Hedvika se je sáma skrbéla za célo gospodinjstvo i ešče z tála tŭdi vu oštariji vedno z ednoistov prijaznostjov i zvôntoga je itak najšla čas se za betežno mater

skrbeti. Zdá je čŭla zgučávanje ti starěši i vidla je, ka vse na njô glédajo, so se njé lica poerděčila.

„Pravico máte, sôséd“, erčé eden drŭgi i naednôk so se vsi poglédi na to deklino obrnoli. V istom momentu je Matješ mimo odprétoga okna šô.

„Hej Matyeš! Neboš sô malo notri k nam, da bi nam kaj pripovedávo?“

Prijaznivo ga je pôzvo te stári Weingartner i za pár meggnjenjov sledi je že Matyeš med dverami stao. Komaj bi spozno človek vu tom čisto oblečenom mladěnci toga nigdašnjega drôvnoga Majčeka.

„Dober večér vsem vkŭper!“

Močen i zvoněči je bio glás njegov.

„Bôg dáj, Hedvika!“ Eden čŭdŭvajôči pogléd je šô z ti kmični ôči prôti kelnaráji.

„Dober večér, Matyeš!“ Ehrbacher ga po plečaj vdári.

„Lépo je bilô dnes vu cerkvi, kak dugo se včíš že?“

„To prišestno leto ešče, gospod Ehrbacher i té sam gotov. Zdá do začétká oktobra počitnice mam i bom tečas našega lŭbeznlivoga gospon Farara nadomeščávo.“

„V slédnjem časi ga je strašno vkŭppôbralo. Škoda za njega, tak dober človek je.“

„Ka dela Peter?“

„Peter? Na ja, vu mlini déla, za včenjé je nê meo nigdár vesélja i tak je samo mlinar gráto žnjega.“

„Njemi se je tŭdi nê potrebno včiti, vaše vérstvo je to nálepše vu krajini i mlinari bidti je lépa meštija.“

„Hedvika, edno kupico za Matyeša!“

„Zahválím, gospôd Ehrbacher, naj mi ne zamêrijo, jas ne pijém.“

Moški so čŭdŭvajôč glédali na edendrŭgoga.

„Ja zakaj nê, mládi človek?“

„Zakaj?“ i je méрно pogledno v obráz toga pitajôčega, „ár alkohol za škodlivoga nájdem na človečo tĕlo i dŭšo. Vi mi morete odpŭstiti, či moje mišlénje tak na krátko vôpovem.“

Moški so se nanôvo čŭdŭvajôč poglednoli, dônok brezi kâ bi samo edno rêč šteri pravo.

Zdá eden visiki grôbi sêri mladěnc stôpi vu oštarijo z lépim kek obrázom.

„Ah Peter!“

Ali Peter je nê vzéo na pamet te navzôče, k kelnaráji se obrné i se na stol nagne.

„Dober večér, Hedi! Si paščliva?“

Dekline běla rōka je nevolno ležala vu nje-govoj i na obrázi se njē kmičnoerděča fárba obúdila.

„Bōg dáj, Peter, jas sem mislila, ká prvle prídeš.“

„Jas sem nē mogo brige i delo tak pūstiti, štera ne dopūstijo, ka bi se šō razveseljávat.“

Te dečko je nē tak vōvido, ká bi se brigo i delo, ali Hedvika je niká nē odgovorila. On se je k moškam obrno i jih je vse pozdravo.

„Ja Matyeš, ka si nás ti tūdi ednōk pogledno, jas sem mislo, ka si že gizardvi postano i si pozábo na tvojo domovino.“

„Nē Peter, eden réden človek se nespozábí z svoje domovine nigdár i jas tō tūdi nemrem, tomi je samo moje siromaštvo zrok. Za vrēmen počitnice sem vedno šoláre včio za egzámen i sem si ztem niká zaslūžo, naj moja mama ne áldūje vse na méne. I zdá mam edno dobro pláčano mésto, kak domáči vučitel zvōn mojega včenjá i tak sem si lahko privōščo v počitnicaj domō príditi.“

„Alzo te ti zdaj prav dobro ide.“

„Ja, hvála Peter i tebi?“

„Na se zná, ka dobro. Zdá je ete cēli svet moj, naj se oženim, je tomi tūdi konec i ženiti se morem, oča mi tak právi. Lēpo vōvidenje ka?“

„Zaká Peter? Dōm i familija je nikaj pre-več lēpoga i blájženoga.“

„Eh! Idi, pūsti tō svécom, si ešče vedno te stári, kak prvle?“

„Gvūšno! Jas tak mislim, ka se edno mišlénje ne obrné tak hitro i po mojem včenjē je ešče močnēše grátalo.“

„Na, dober tek! Vsakši človek je po svo-jem blájženi.“

Na tō se je k tim drūgim obrno i za malo časa sledi je že pá pri kelneráji bio, gde si je na tihoma zgučávo z Hedvikov. Eden goréči trák njemi je bio vu poglédí, gda se njē je rōk, kak da bi nedovēdoč bilō, dotekno i gda je vido njéne goréča lica.

Matyeš je tího bio, niká ga je bolelo. Kak vrēlo je lūbo málo Hedviko že vu šōli i kak nezatájeno se je nagnola ona že té k Petri. Vūpo se je, ka de tō po létaj nači i ovo — Edna nē překobhodna globočina je bila med njim i med nigdašnjem šolskim prijátelom. Od kelnarája se je Petra oster zmágajōči smēh čūo i Matyeš je tak mislo, ka more to deklino odtrgnoti od-nut i bráněči vu svoje náročá zaprěti. Gori je

stano, čas je bio za domō idti. Peter ga je slávlo :

„Ostani ešče malo, poetomtoga de samo lūšno.“

„Zahválím Peter, drūgōč ednōk. Jas sem samo ešče včeraj príšo i te prvi večer z mamov ščém bidti.“

Hedvika je čūla, kak navdūšeno je Matyeš gučo i kak se njemi svētijo oči, gda od materé guči. Matyeš je k njē stōpo :

„Lehko nōč, Hedvika i Bōg z teбом!“ Rokō njē je dao i je odišo.

Cēli večer so njē vu vūhaj bilé te genlive reči i Peter se je pa posmehávo i lármo, kak njemi je že tō návada bila. (Dale.)

Nika je nē tak skrito, štero bi se nej vō vjavilo i zvedilo.

(Luk. 12, 2.)

Lūbléna dūša! Zmislila si si že na Jezusa ete reči? Zdá misli. Tak glédaj ete redí, kak njegovo opominanje, štero ti ščé kázati, naj pá-ziš, prvle ali siedí vse očivesno bode z tvojega žitka, či ščéš ali nē. Lehko te za dobroga člo-veka májo, lahko ti sam od sēbe tō misliš, záto da si krščanski človek. Svéto písmo čítěš, po-pěvaš, molíš, v cērkev hodiš, na dobre cile tú darūješ (i. t. v.) Liki ka bi pravo na tō, či bi vse tvoje djánje na svetlost príšlo?

Lehko, ka si brez Bōga, nanč netajiš svoje grēhe, ešče z ednim ali z drūgim se hváliš, gvūšno máš ešče grēhe, šteri se bojiš, či bi na očivesnost príšli, ali zobston, nika je nē tak skri-to, štero bi se nē vōvjavilo. Lehko, ka z Gos-podnom hodiš, ali vse glih máš skrita djánja, štero de ednōk znao vsáki. Ali pazi, naj se ti Šatan z kákšim hūdim mišlénjom nesprávi vu srdcé, ka tisto na svetlost pride i vse zgūbiš. Bōg vidi tisto tú, štero nišče nevidí i pláča vsákomi pōleg dela njegovoga. Veseliš se tomi? Či se veseliš, te ti je čisto srdcé, či nē, te je ešče zamázano. Rad bi bio tí, ka bi ti srdce zaistino čisto bilō? Hodi te taki k Jezusi. Njevga krv očisti nás od vsē grēhov! I či vadlūjemo naše grēhe, On je vōren ino pravičen i gotov nam je odpūstiti ino nás osloboditi od vse ne-pravičnosti i na bělo te zaprati. Svétoga dūhá ti dá, naj se znōva porodiš, tak edno nōvo vū-panje dobiš, da pred Bōgom lēpi žitek znáš ži-veti, nē ti trbē trepetati pred skritimi grēhi,

mesto tisti ti z čistov dűšnov vűstjov napuni srdcė. Ali ĉi prűti staneš tomı opominanji, ednůk de stao pred njim tvoj žitek, kak edne odprėte knige. Ar moreš postąti ti tűdi pred Kristusovim sodnim stolcom (II. Kor. 5,10. Oz. 20, 11—12)! Znáš tů ti, da je on od Bogá zren-delűvani sodec živi ino mrtvi? (Ap. Dj. 10, 42.) Tam že ne bodeš meo vrėmena na grėhov ob-žalűvanje!

Hodi k Jezusi, dokeĉ máš ešĉe eti na zemli milošĉe vrėmen.

Rázloĉni máli glási.

Radosti glás. „Vuĉenicke so se pa napunűvali z radostjov i z Dűhom svėtim.“ (Ap. Dj. 13, 52)

Hymen. Juniűša 8 ga, v-soboto pred veĉėrom je v sobotškoj evang. cėrkvi pred velikov vnožinov ōsvetno zdávanje bilů. Sapáĉ Ferenc (v-Cankovi rodjen) Fafleka hotela glavni pivnár je z-Schůk Sámuela fárbara Rožika ĉerjov v-hištvo stůpo. Nůvomi pári z-srdcá želėmo boži blagoslov i blájženi žitek!

Dári na dijaški dom. Z-Samarja (Štajersko) gosp. Lotriĉ Rudolf, dávnı kontrolnik, so darűvali 10 din. Lėpa hvála!

Na gorıdržanje Dűš. Lista : z-Sobote g. Kranĉiĉ Jánoš 10, Novák Števan 20, z Sodišinec Vratariĉ Lajoš 5 dinárov. Srdĉna hvála!

Mrtelnost. Teški vdárec je dosėgno juniűš 13-ga od vsė nás poštűvano i lűbleno Nemezc familio i žnjův vrėd našo sobotško ev. gmajno ino prėkmursko Gustav Adolfa drűstvo.

Familie gláva, Nemezc Jánoš trűzec se je po krátkom, ali teŹkom betega trplėnji vu nájjakšoj můĉi v-54 lėt starosti z etoga plaĉnoga důla vu vekiveĉno domovino zoselo. V-1907 ga okt. 15-ga, gda je naša mláda evang. gmajna z Bogá pomoĉjův gori zozidala svůj farov, je spůdnje prestore Nemezc Jánoš vzėo v árendo. Ćeres 28 lėt vu nájjakšem jedinstvi z-gmajnov žıvůĉi, je njė naprėdėnje půleg svoje dűhovne i materiálne premůĉi, z-áldovnostjov naprė pomágao. Kak vrėli vernik je za cėrkevnaoga presbitėra, senioratne podpornice (G. A. drűstva) predstojništva kotrigo zebrání, štero pozvánje je z popolnov vdánostjov spunűvao. Tak pri Sobotĉke velike občine, kak pri trgovskoga gremioma poslať je kak neobtrűden delavec znášao občinska dugovánja.

Vse tomı je zdá nesmilena i neĉákana smrt konec vĉiniia! — To vu nájbůgšoj můĉi, zdravo

drėvo je smrti vihėr vlomo. Toga vernoga oĉo od familie, prijaznivoga našega prijátela, znanca od nás naveke odlůĉo. Ali spůmenek njegov nepozábleni ostáne.

Juniűša 14 ga je njegovo tėlo od velike vnožine ĉestitelov, prijátelov, poznancov sprevodjeno vu te miroven, tıhi pűngrad i poloŹeno na vekiveĉen poĉinek. Mrtveĉo božo slűŹbo so Kováš Števan senior, mėstni, Heiner Géza hodoški dűhovnik i Darvaš Aladár kaplan odprávali, trůštajůĉi oboŹano, vu dovinstvo postavleno tűvárišico, dvá od oĉė ostávleniva, velkoga trůšta siná, (šteriva vĉenjá dokonĉanje je drágomi stariši se vĉakati nė bilů dopűšĉeno) rodbino, prijátelov i poznancov vnožino; toga vu Bůgi vůpreminůĉega nemrtelno dűšo poráĉajůĉi vu nebeskoga oĉė nedokonĉano milošĉo!

Naj bode blájženi njegov nepozábleni spůmenek med nami do blájženoga pávidėnja, gda se půleg svėte naše vere žnjim pá tam vu vekiveĉnosti ednůk náldemo i vjedınamo, gde veĉ smrt nebode nás lůĉila eden odtoga drůgoga.

ObůŹana familia i z-etoga mesta vzemi naše gioboko táljemanje!

Dol. Lendava. Na Kristušovo vnėbo zastopienjė smo konfirmácije ōsvetek drűžali. Pri konfirmáciji je bilů 9 deĉkov i 4 deklin, šteri so rávno okůli vzėli oltár. Cėrkev je puna bila i malo štero oků je ostanolo sűho. BoŹa slűŹba z liturgijov se je dopádnola vůrnikom. Źensko drűstvo je obdarűvalo konfirmanduše z spomin-skimi kėpi (Kristušova veĉerja). Konfirmanduše so 40 Din. dáli vkűper na G. A. drűstvo. Lėpi ōsvetek de nam dugo v lepom spomini.

SlűŹba! D. Lendavska evang. verska obč. v D. Lendavi išĉe kantorja. Interesenti, ki so lahko mladi, ali že upokojeni ev. učitelje, naj se obrnejo na evang. Źupni urad v D. Lendavi. Zaenkrat zadostuje znanje svirati na harmonije, ker orgel še nemamo. Piaĉa po dogovoru. — D. Lendava, 7. V. 1935. — Vukan L. inšpektor, Skaliĉ A. Źupnik.

Lėtno správišĉe Gustav Adolfa drűstva. Prėkmursko Gustav Adolfa filialno drűstvo svoje létno správišĉe na Hodoši bode melo na dėn senioratnoga gűlėša. Pred správišĉem ob 8 vůri bode ōsvetnost vu cėrkvi, štera se začne z občnov pesmov. Predgali bodo Heiner Géza dománji dűhovnik. Mėšani khoruš bode popevao: „Oh vekiveĉna peĉina“ — pesem; Moški khoruš pa „Bůg je naša obramba“ pesem. Bodo tri deklamácije, nadale edno solo popevanje z spre-vánjem na orgolaj i na goslať. Po lėpoj ōsvetnosti, na štero se z punov vrėlostjov pripravla hodoška fara, se začne správišĉe drűstva. Glávni punktomi bodo: odprti govor predsednika;

odobritev l tnoga ra una; dolo itev podpor; volitvi; dolo itev mesta i  asa za pri estnoga leta spr vi e. Po zaklju itvi spr vi e se bode pri cerkveni dveraj offertorium nab rao na cile Gustav Adolfa dru tva. Ob 1/2 8 v ri bode seja predstojnikstva dru tva. Na  svebnost ino spr vi e se po etoj p ti pozavajo vse kotrige i pri j telje dru tva. Pojedine fare se pa prosijo, da odpo lejo svoje pismo legitimirane zastopnike. — Predstojnik tvo.

Pozv nje. Prekmurska ev. sinjorija svoj l tni gj l   j lija 4 ga bode dr zala na Hod i vu c rkvi, na  teroga se vse po t vane gmajne z t m opominanjem pozov jo, da svoje zav pnike na gj l   po lejo. Redov k : 1) Ob 8. v ri  svebnost i gj l   prekmurskoga Gustav Adolfa filialnoga dru tva. 2) Ob 9. v ri senioratni gj l   vu c rkvi. 3) Gj l  sa osnov. Napisnika veritelov v imen vanje. Predsednika predgovor. 4) Naznanilo zav pnikov od odp ranja v tomov. 5) Sinjora naznanenje i toga punkumov razpravljanje. 6) Premin o ega leta sinjorskoga i distriktualnega gj l  sa napisnika razpravljanje. 7.  tatistika. 8) Dija koga d ma naznanilo. 9) Ra unskoga stolca naznanenje. 10) P eznika ra un-davanje. 11) Pro nje i pora anja. 12) Zaklju ek. Murska Sobota, dne 15. j nija 1935. Kovat   tefan senior. Benko Josip senioratni in spektor.

Ves lo poro ilo z Kri evce. M ja 26 ga sta stopila v hi tvo Sever J no  z Pe arovec i Ker mar Aranka z Kri evce. Po zdavanje je prij tno gost enje bilo pri hi i snehe,  tero priliko so goripon cali B kvi  Franc tr zec na t , da so nazo i bodo e opominali z navd šenimi re ami na blagoslovno delanje Gustav Adolfa dru tva. Njihove i potom Ker mar Zolt na predik tora b d ce re i so n glas naj le i je taki vk per d no 121 din. ov. Dar vali so po 10 din raj B kvi  Franc nab ravec, Ker mar Zolt n predik tor, K can Peter ob . predsednik, Kelemen Lajo  ob . pisovodja, Sever J no  mlado enec, Vez r Karol, Ker mar Zolt nova, Ker mar Ivan sab , Sever Franc, Sever J zef i Sever  andor, nadale F leki N. 4 D, Sever  rp d i Andre   tefan 2—2 D; neimenovan 3 Din. Ete l pi d r je t m vredn  i,  r sn zno svedo i verebratinsko l b znost. Hvala nab ravci i vs m daritelom !

„Po ti m li ki si si hv lo spravo.“ Puconski vrli  ol rje z n jema od pob ranja  kodlivi  u evk so 20 din rov polo ili na alt r Gustav Adolfa dru tva.

Gustav Adolfa dru tvo v Mor vskoj fari. Z nab ranja v Mor vci 165 5 D, v Te anovci 163 D, vu Vu jojgomili 57 D; offert. 39 75 D. poseben d r Gori an Gizele 20 Din Vk p 445 25 Din.

Po ta. Lajn cek Lajo  Perthamboy. Z velikov zah lnostijov kvit ramo, ka smo v r re d bili p enze za kalendarje,  tere ste po 50 centi z dali i za D sevni List, na  teroga so pl cali po dol ri : Ha aj  andor, Kuzma J no , Kolo a J zef, Rodi J no , Proszics Adam, Vajda  andor i Kardo  Ivan. Z n vi kalendarijov Vam radi ve  po lemo. Z l beznavim pozdravljenjem.

Turobni gl si. Odselili so se z dnji m sec z Puconske fare vu ve nost : vd. Nor i  Kata, roj Cipott v Sebeborci, st. 47 l., Volf Josefa, roj. Kolo a v Puconci, st. 32 l., vd. Vre i  Ana, roj. Pintari  na Gorici, st. 82 l., Vukan Ivan v Brezovci, st. 70 l., vd. Bo i  Terezija, roj. Tkau  v Puconci, st. 61 l., vd. Cipott Maria, roj. Lepo a, v Marki avci, st. 42 l., vdova Zrinski Ana, roj. Vukan v Mo canci st. 81 l., vd. Jan a Maria, roj. Pavli  v Brezovci, st. 34 l. — Naj m jo sladtek grobski s n i bl zno goristanenje !

V Puconskoj fari je na Gustav Adolfa Podpornico nasledj o i  ldov vk pnabr ni : dohodtek podporni lad c 53 25 D, dohodtek mo nje na sv tek reformacije 127 50, offertorium ob priliki 150 letnice posvet enja cerkve 1500 D, offert. v Pe arovci 11 50 D, offert. v Andrejci 100 D, offert. na svatbi Fartelj-Kolo a 207 5 D, offert. na krstijji v Sebeborci 60 D, d r puconski  ol rov 20 D, d r konfirmandu ov 310 D, d ri po zl toj knigi 1241 5 D, vu 17 vesnicaj nabr ni  ldov 884 25 D. Z toga so d li Pu avci 57 D, Marki avci 40 D Puconci 146 5 D, Vane a 52 D, Gorica 40 5 D,  alamenci 43 75 D, Dolina 24 D, Polana 54 D, Brezovci 80 D. Lemerje 38 D, Mo canci 62 D, Krnci 17 D. Predanovci 68 D, Bokra i 8 5 D, Andreji 36 D, Pe arovci 42 D, Sebeborci 75 D. Vsevk p je tak dar vano 4515 5 din; 2363 din. ve , liki prete eno leto. Gde vola, tam p t i m du i B gi dika za vse !

Ka n voga ? Marsejski afer med na ov dr zavov i Mad arskov je definitivno likvidiran. — Vojna nevarnost n  samo v Abesiniji, nego t di na Kitajskom se ska uje. — Strahovitno zeml  gibanje je bilo v Belud istani; vi e 50 000 l di je zg bilo  itek. — V okolici Kecskem ta je to a preveliko  kodo napravila. — Odlo ilna pitanja Europe je razpravlao Hitler na dr zavnom spr vi i. — Nem ija je gotova taovz ti vu vk p-delanji za volo zagv  enja mir . Politiko faktumov os di. Principielno je gotova zevs mi sosednimi dr zavami zv zati kontrakt nenap danja. — Glihne ju e  el  za vs ki narod. — Poleg n jnov  e indijske  tatistike 26.000 l di vni i l tno zvirina. — Vu franciji je frank vu velko nevarnost pri ao, vl de so edna za ovov buk-nole. — Angle ki kr levski p r je Erd sent gy rskoj kalavinskoj c rkvi, gde po iva bab ca angle ke kralice, 200 font  terlingov poslao — M ju a 20 ga so v Abesinij t zbri ali robsl  tvo.

V Zjednanu dr zavaj 70 000 gl hi i 66 776 slepi l di jeste.

Gustav Adolfa društvo v Križevskoj fari. Offert. 45 D; nabéranje po vesnicaj: Ku-keč 25 5 D, Panovci 10 5 D, Mačkovci 27 D, Otovci 33 5 D, Berkevci 16 5 D, Dankovci 50 D, Pečkovci 31 25 D, Košarovci 53 D, Ivanovci 60 5 D, Ratkovci 44 D, Fokovci 92, Kančevci 36 5 D, Križevci 87 D, Selo 32 5 D; Konfirmanduše 50 25 D; posebni dári; Obál Jánoš 10, Slavic Janoš Puconci 20, Šebjanič Franc Sebeborci 20, Podlesek Štefan Sebeborci 5, Kerčmár Zoltán Apače 10, Sever Janoš Pečarovci 10, Sapač Filip Žepovci 10, Kološa Ivan 10, Sever Franc Pečarovci 10, Šantavec Franc Otovci 10, Kerčmár Zoltán Apače 20, Sapač Filip Žepovci 20, Sever Janoš Križevci 20, Kelemen Lajoš Križevci 20, Podlesek Jožef 10 Na gostúvanji Kerčmár Aranke i Sever Jánoša 121 D. Vsevkúp 1021 Din. Preveč vesélo je, ka je v Križevskoj fari letos skoron trikrát telko vkúp prišlo, kak v pretečenom leti. Dónok žalost, ka so v Kuštanovci, v Prodašinci i v Prosečkovejši naši vernici nê meli svojím verebratom nikaj dati z tistoga, štero njim je Bôg dao.

Blagoslovitev razširjenoga brütiva v Polani. Gentívi ôsvetek je bio maj. 26 ga popoldnévi v Polani. Pok. Grabar Števan i žena Vratarič Ana sta darúvala okoli 600 klaftrov zemlišča k-polanskomi brütivi. To zemlišče so polanski vréli i pobožni vernici nasípali, vse vu lépi rêd postavili i potom dáli blagosloviti. Ob toj priliki je vnožino národa vkúpprišlo zevsej bližánji vesnic, túdi borejsko novonastávljeno ogengasilno društvo je pomagálo dománjemi društvi pri redá goridržánji. Pridočega puconskoga dúhovnika je pri slávni vrátaj (na šteri smo ete napisek vidli: Verostújte, ár neznáte dnéva i vöre, gda pride Sin človeči; i na drúgom stráni: „Naj vera vaša nebode vu modrosti človečoj, nego vu zmožnosti božoj“) je z prebránimi rečámi i z púšlom korin pozdrávila Goričan Gizela devojka. Potom se je štirirédni sprévod zdigno proti cintori; naprê deklinice, pojbarje, devojke, dúhovnik, kántor, ogengasilci, mladénci, možje žene. Med potjov so vsi vernici popevali 503 pesem. Pri vrátaj cintora so túdi bilé slávna vráta z etim napisom: „Erčè Jezuš, kí verje vu meni i či merjé, živo bode.“ Na cintori je popevana „Tí žitka i smrti Gospod“ pesem. Dúhovnik so po sv. govori, i molitvaj blagoslovili nòvi prestor za cintor. Po popevanji „Nej sem ves práh“ pesme so Goričan Gizela, Lepoša Marija i Sedonja Etelka devojke pripravne veršúše deklamálivale. Po popevanji „Kí so blagoslov sejali“ pesme je sprévod okóli šô

po cintori med popevanjem: „Kakša radost me obide“ pesme i potom vu rédi odhájao.

Evang. šolske decè v Puconskoj fari v tek. leti je bilo: v Puconskoj štirizložnoj šoli 186; v Andrêskoj dvázložnoj šoli 66; v Moščanskaj dvázložnoj šoli 137; v Brezovskoj dvázložnoj šoli 76; v Pečarovskoj dvázložnoj šoli 40; v Predanovskoj šoli 46; v Sebeborskej šoli 63. Skúpnjo tak 614 decé; 14 vučne moči, ali z tê samo tri evangeličanske vere.

Rusija. Poleg pisanja rusiški listov je vu temlicaj i lôgeraj vu Sovjet Rusiji 67 púšpekov i 18,500 dúhovnikov mrlo. Nájveč so ji agentje G. P. U. vmorili.

Amerika. Dr. Mott Jánoš, predsednik svetovne zvéze za zvúnešnje misijo, je zdá dopuno svoje 70. leto. Delavnost svojega žitka je nájbole vu službo mladine i zvúnešnje misije postavio. On je nastavio Svetovno zvézo krstšanski Dijákov i 1910-ga je organizerao prvo svetovno konferenco zvúnešnje misije. Polovico svojega žitka je med potúvanjem spuno.

Anglija. Baldwin, odličén državnik je vu ednom svojem nájzádnjem govori, šteroga je vu poslancov híži držao, eto pravo: „Z gnúsom me napuni, ka po 2000 let Kristusovoga na križ rozpétja si mi ešče vsigdár od toga premišlávam, ka kako bi lahko púščali plinske obláke na človeče stanke. Tú je vrêmen, naj se stáva pobôgša.

Vu založni knjigarni „Bethel“ v Wansbeck váraši (Nemškiorsag), je bila vödána edna kniga z iménom „Groschens Tagebuch“, kí jo je spisala g. Ida Zmalla. Ta pisateljinja je žena dúhovnika edne celô osamlene vesnice naše domovine. Jas sem tó knigo globoko genjena čtela i moje najvékše želénje bi bilo, da bi se ona vu vsakoj nemški jeziku obládajočoj familiji našla. Negenliva vera v Bogá, trdno vüpanje na njegovo pomôč olejkotijo pisateljinki tó žitkapôt, omogočijo njej zádave prestôpiti i so edno svedostvo od vsemogočnosti našega nebeskoga Očé. Vsáka deklina, vsaka ženska, posebno pa matere bi mogle tó knigo čteti i si po njej pôti pokazati dati do ednoga blagoslovprinašajôčega i bogabojjéčega žitka. Pri narôčanji te knjige se je obrnôti na „Christlichen Verein junger Männer Wien VII. Neubaugürtel 26—28. Cena te knjige je 2.60 nemški markov. — Frida Kovač.

Reformácia v Sváici i na Francuškem.

Naprejdáva : SILVÁNUS.

(Nadaljavanje.)

On je svojoj domovini, štera se je globoko vu grêh pogrozila, z ponôvlenjom morálnoga živilnja štéo pomočti i njô z prepasti vôzdignoti i tô je samo skôz reformiranja vadlŭvanja bilô mogôče, skôz povrnênja nazáj k právomi kršćanstvi. Za právo kršćanstvo je pa držao jedino Bogá molênje i táníhánje vsákoga bolvanstva i molênja stvorjênja na mesto Stvoritela, od šteroga je preveč dosta vido vu pápínskoj bivosti. Po zbrodjávanji sv. pisma i po spoznanji svojega lastivnoga srcá pokvarjenosti je prišo do one vere, ka: nej po svoji dobridelaj, nego jedino po veri, po darŭvanji cêloga srcá Bôgi, po vŭpanji vu Jezuš Kristuš i skončanom vôzmérjenji z Bôgom i po Njem prinešenom áldovi za naše grehe na križnom drêvi, se lahko spraviča človek pred Bôgom. Ali ta práva vera mora edna živa bidti, štero sam Boži Dŭh ravna i vodi. Močno verje Zwingli tŭdi vu predestinácii; tô je, ka je Bôg že pred človeka porodom odlôčo njegov šorš, ka more ž njega bidti i na koj more pridti.

Tô je vu krátkom Zwinglija verénávuk. Zwinglija cêlo kršćanstvo se dá po njegovi lastivni rečáj karakterizérati: „Ednomi kršćeniki je dostojno nej obri návuka vere lepô gučati, nego z Bôgom velika i žmetna déla doprinesti.“

6. Bullinger Henrik.

Zwingli je pri Kappeli spadno i na njegovo mesto je prišo eden môž, komi ta Zŭrichska cêrkev, njénoga začnjenoga dela skončanje i znotrášnje potrdjenjé zahváliti má; ki je za Zŭrich tak glávni i blagoslovljeni gráto, kak za Genf Kalvin, je bio; Bullinger Henrik.

Bullinger se je 1504 leta, dvajseti lét sledi kak Zwingli, narôdo. Njegov oča je farar bio. Vu njegovom detinstvi je rávno tak ostro bio vzgojeni, kak Luther i gda je na tŭhinsko mesto vu šôlo prišo, je tŭdi z popevanjem od hiše do hiše idôci mogo svojo vsakdenéšnje hráno prikdívati.

Na universi v Kölni, kama je 1519. leta prišo, je z velikim veseljem začao četeti sv. pismo i Lutherove spiske. Že 1523. leta etak piše: „Vu sv. pismi sem vse tô najšo, ka je k člove-

ka zveličanji potrebno; záto jas tak právim, ka se sv. pismo more paščljivo nasledŭvati i vsakši človeči tadanki odvréti.“

Gda je z šôle domô prišo, je v Kappeli vu nanôvonastávljenoj klôštêrskoj šôli vučiteo postao. Tam je v globoko prijátelstvo prišo z Zwinglijom i Őkolampadom i se je odkrito za reformácii odlôčo. 1529. leta je vu svojem rojstnom mesti v Bremgarteni, na risále predvo držo, z šterov je tákšo navdŭšenost obŭdo, ka so na drŭgi dén vsi, za bolvanstveno čest slŭžéci kēpi z cêrkvi vôodnešeni bili i lŭdstvo ga je za svojga farara odébralo. Tŭ se je oženo z ednov bivšov nŭnov z Anna Adlischweilerov z Zŭricha. 1531. leta je Zwingli v Bremgarteni hodo. Gda bi se njemi li sômnilo, ka se z Bullingerom več nigdár ne nájde, je lŭbeznivi slobôd vzéo od njega, skuzéci ga je obino i njemi erčé: Moj lŭbléni Henrik, Bôg te naj blagoslovi, bojdi veren Jezuš i Kristuš i k njegovoj cêrkvi. — Za dvá mēseca sledi je že vu to nesrečno Kappelsko bitko mogo idti. Na pŭti je za ono pripetjé, či bi vu bojni spadno, za svojega naslednika vu pozvánji Bullingera odlôčo. I ete je rēsan 9. decembra 1531 za farara v Grossmŭnsteri i za glávo Zŭrichske cêrkvi bio odebráni. Gda je predgo, so vnôgi pravli, ka je Zwingli nej mrô, nego v Bullingeri živé na dale.

Bullinger je 44 léta vodo Zŭrichške reformirane gmajne notri do svoje smrti 1575, vu poštenjé i blagoslovi. On je vu svojoj delavnosti pokazati štéo, ka si je reformácia vu svojem fundamenti nej drŭgo za cíl vzéla, kak edno zaistino očiščeno i délavno kršćansko cêrkev vzgojiti. Záto je na vsakšem cêrkevnom gŭlêši vedno preiskávao pravičnost, je opomíno i batrivio. Vu šoláj je močno pazo na poštenosti i znanosti vzgájanje decé. Gori je polsko betežnike i robe, i se je vedno trŭdio, naj dŭševno i telovno vráči i pomága. Njegova hiša je vedno napunjena bila z pomôč i tanáčiskajôčimi z bližine i daline. Nájmre se je za te vere volo pregánjane gorivzéo, za te pobegnjene z Itálije. Francuškoga i Angleškoga, šterim je kak eden oča bio. Kak pisátel je tŭdi preveč imeniten bio Bullinger, več kak stô knjig je napiso, med njimi tŭdi edno štampano cêrkevno zgodovino. Velko dopisovánje je tŭdi méo. Z vladári i králi je bio v pismenoj zvēzi. Vu prvi sedmi létaj je vsakši dén na predganci bio i vu dvánájsti létaj je skoron vse knige stároga i nŭvoga

**Ne samo za Duhove i ostale blagdane
več i za druge dane služe Vam „Tivar“ odi-
jela, jer su jeftina i pošteno izradjena.**

ODIJELA ZA RADNE DANE:

NAŠE CIJENE:

Odijela za radne dane	Din 120–160.-
vunena odijela	„ 170–390.-
dječaćka odijela	„ 110–290.-
hlače	„ 75–160.-
dječja odijela	„ 60–130.-
kape	„ 10–18.-
nepremočivi hubertusi	32o, 26o, 16o.-

TIVAR ODIJELA

zákona prepredgo. Imeniten predgar je bio i na kelko so njegove predge navdúšávale i obüd-jávale, rávno na telko je znao vu njimi kárati, grajati, opominati, trôštati i batriviti. Kak zvôn hiše, tak je i domá tûdi kak réden, pravičen i siguren oča bio. Z velikim poštenjom i lûbésznostjov napunjeni je bio ves národ prôti njemi.

Tûdi on je britko bio vardêvani i dosta nevôl je mogo zatrpeti. Peštiš, šteri je 1564 leta v Zûrichi vövdaro, či bár ka je njega šóno i je žnjega goriozdravo, dônok njemi je njegovo ženo, tri čeri i dosta prijátelov pokôso. Vu eti teški vrêmenaj, gda je svoj konec pred seboj vido, je napiso to: Helvetiško verevavlûvánje“, z tém želênjem, naj se ono po smrti njegovoj, kak njegov teštamáliš cêrkevnomi voditelstvi prêkdá.

Eto lêpo vadlûvánjsko spisanje je sád ednoga čistoga reformátorskoga dühá, štero je sledi pod iménom: „Drûgo helvetijsko verevavlûvánje“, kak poprêšno pripoznani veresymbol te reformirane cêrke postanolo.

Eden mili i spomêrlivi düh lûbészni k toj občinskoj sv. materi cêrkvi láda vu tom spiski; vsa nenotrêbna i víšešnja pitanja so vu njem

održzana.

„Vu skúšávanji nás naj trôšta, ka Boža obečanja za vsakšega verníka valájo; ka je zadobl, ki je prosi i da je Kristuš ono gledalo, vu šterom mi našo odebránost lahko vidimo.“

— Tak se skonča eto verevavlûvánje i žnjim reformácija vu Švájci.

7. Farel Vilmoš.

Zwingli i Őkolampad sta rano mogla ostaviti svoje pozvánje, ali reformácija vu Švájci je ešče nê bila dokončana. Té je Bôg obûdo za to začnjeno delo ednoga drûgoga slugo, ki je reformiranje kršćanske cêrke nadale vodo i tûdi skončo. Té človek je Kalvin Janoš bio i mésto njegove delavnosti je v glávnom Genf bio. Kalvin je nej samo francuškoga Švájca reformátor bio, nego tûdi cêle Francije, Holandije, Anglije, Škocije, Polske i dosta drûgi držáv. Francuški reformirani so vu njem svojega pûšpeka i vučitela meli i on njim je dao dűševno mišlênje k evangeliimi. Dônok je Kalvin nej bio te prvi reformátor Francuškoga vu onom vrêmeni.

(Dale.)